

## UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 czerwca 2015r. (data stempla pocztowego) powód D. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – Dyrektora Aresztu Śledczego W. – S. w W. kwoty 11.200 zł tytułem odszkodowania oraz kwotę 8.200 zł tytułem zadośćuczynienia oraz zasądzenia odsetek ustawowych od kwoty 19.400 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w Areszcie Śledczym W. – S. przebywa od dnia 15 lutego 2012r. i od stycznia 2013r. odbywał karę na oddziale półotwartym. W dniu 25 października 2013r. za jego zgodą został przeprowadzony test na obecność środków odurzających w jego organizmie. Test wyszedł negatywnie. Powód w tym dniu odbył rozmowę z psychologiem, a następnie został zabrany do pokoju wychowawcy gdzie odbywało się posiedzenie komisji. Powód został poinformowany, że z uwagi na to, że jest pod wpływem środków odurzających zamyka mu się grupę klasyfikacyjną R2 i degradowuje go na R1. Powód podniósł, że odwołał się do Sądu Penitencjarnego, który przychylił się do decyzji Dyrektora Aresztu Śledczego. W dniu 7 listopada 2013r. powód ponownie stanął przed Komisją Penitencjarną, która utrzymała w mocy poprzednią decyzję. Następnie powód złożył pismo do Okręgowego Inspektoratu S.W, który nie widział błędu w decyzji Dyrektora, jednakże w połowie czerwca 2014r. powód otrzymał pismo z Centralnego Zarządu S.W. z dnia 12 czerwca 2014r., w którym został poinformowany, że 25 maja 2014r. została uchylona decyzja Dyrektora i Komisji Penitencjarnej z dnia 25 października 2013r. Zdaniem powoda z decyzji numer (...) wynika, że areszt śledczy naruszył kodeks karny wykonawczy, a nawet doszło do nadużycia władzy. Powód wskazał, że przez dziewięć miesięcy jego psychika uległa poważnemu uszczerbkowi, ponieważ czuł się dyskryminowany przez Areszt Śledczy S. i z tego powodu był przygnębiony oraz miał poczucie niższości jak i bezsilności z powodu braku wpływu na zmianę decyzji dotyczącej degradacji. Powód wskazał również, że Decyzja Dyrektora i Komisji Penitencjarnej doprowadziła do zwolnienia powoda z pracy w dniu 2 stycznia 2014r., gdyż do tego dnia chroniło go zwolnienie lekarskie i nie można było go zwolnić z pracy przy zamykaniu grupy w dniu 25 października 2013r., a w skutek tego doszło do powiększenia zadłużenia alimentacyjnego powoda na trójkę jego dzieci. Powód wskazał, że w czerwcu 2014r. został przeprowadzony zabieg usunięcia przepukliny, po którym odczuwa dyskomfort, gdyż odczuwa szczypanie i pieczenie. Powód podniósł, że pracował jako pomocnik kucharza i często wykonywał pracę, którą z uwagi na jego posturę ciężko było mu wykonywać. Wskazał, że pracownicy często forsowali się natłokiem pracy, żeby nie podpaść a w rezultacie nie stracić pracy, gdyż jest o nią ciężko w takich jednostkach. (pozew – k. 1-5)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany przyznał, że powód przebywał w Areszcie Śledczym w W. – S. w okresach od dnia 29 listopada 2005r. do dnia 28 lutego 2007r., od dnia 27 października 2010r. do dnia 13 stycznia 2011r., od dnia 15 lutego 2012r. do dnia 14 listopada 2013r., od dnia 5 grudnia 2013r. do dnia 4 czerwca 2014r. i od dnia 8 lipca 2014r. do dnia 10 lipca 2015r. W dniu 25 października 2013r. powód został poddany ocenie okresowej postępów w procesie resocjalizacji. W wyniku dokonania oceny, decyzją komisji penitencjarnej został przeniesiony do dalszego odbywania kary w zakładzie karnym typu zamkniętego. Mimo zaskarżenia tej decyzji Sąd Okręgowy w Warszawie utrzymał ją w mocy. Pozwany wskazał, że decyzją Nr (...) z dnia 26 maja 2014r. Dyrektor Generalny Służby Więziennej uchylił decyzję komisji penitencjarnej, w związku z czym powód ponownie został skierowany do odbywania kary w zakładzie karnym typu półotwartego. Zdaniem pozwanego twierdzenia powoda dotyczące rzekomego naruszenia jego godności osobistej, doprowadzenia do utraty zarobków, pogorszenia stanu zdrowia poprzez wykonywanie pracy obciążającej organizm oraz niewolnictwa są gołosłowne, powód nie wskazał żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń, a jedynie wyraża subiektywne przekonanie dotyczące naruszenia jego praw i wyrządzenia mu szkody. (odpowiedź na pozew k. 33-34).

Postanowieniem z dnia 21 lipca 2015 r. powód D. K. został zwolniony od kosztów sądowych w całości. (postanowienie k. 19)

Na rozprawie w dniu 2 lutego 2016r. powód sprecyzował, że podstawą jego roszczeń jest zamknięcie grupy na skutek decyzji komisji penitencjarnej. (protokół rozprawy k. 59-60)

**Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 25 października 2013r. u powoda zostały przeprowadzone testy na obecność narkotyków. Test wyszedł negatywny. Następnie powód odbył rozmowę z psychologiem podczas której psycholog zaobserwował u niego nienaturalne zachowanie. W projekcie oceny okresowej wskazano więc, że powód mógł być pod wpływem środków odurzających.

(dane z akt osobowych k. 111-113)

Po zapoznaniu się projektem oceny decyzją Komisji Penitencjarnej z dnia 25 października 2013r. D. K. został zakwalifikowany do R-1/Z – Recydywista Penitencjarny – ZK typu zamkniętego – system zwykły. W uzasadnieniu decyzji podano, że z uwagi na prezentowane nienaturalne zachowanie osadzonego w dniu 25 października 2013r., mimo negatywnego wyniku testu, wskazuje to na to, że jest on pod wpływem środków odurzających, co w konsekwencji stanowi zagrożenie porządku i bezpieczeństwa w oddziale typu półotwartego, gdzie niezbędna do właściwego funkcjonowania jest samodyscyplina i dlatego wskazane jest przeniesienie skazanego do zakładu karnego typu zamkniętego.

Grupa powoda została zamknięta. Zamykając grupę powód został pozbawiony otwartej celi, swobodnego korzystania z telefonu przez cały dzień. D. K. został pozbawiony możliwości przepustki, skrócono mu ilość widzeń. Powód złożył odwołanie do Sądu Penitencjarnego. Powód czuł się źle psychicznie przez to, że został posądzony o to czego nie zrobił, miał poczucie niesprawiedliwości, bezsilności, został pozbawiony przywilejów.

(decyzja – k. 121, zeznania powoda k. 102-103)

Postanowieniem z dnia 20 listopada 2013r. Sąd Okręgowy w W. XI Wydział Penitencjarny i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych, sygn. akt XI Kow 3710/13 utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję Komisji Penitencjarnej AŚ W. – S..

(postanowienie – k. 120)

Następnie powód złożył odwołanie do (...), jak również do Centralnego Zarządu Okręgowego i Okręgowego Inspektoratu. Decyzją Nr (...) z dnia 26 maja 2014r. Dyrektor Generalny Służby Więziennej uchylił decyzję komisji penitencjarnej Aresztu Śledczego w W. – S. z dnia 25 października 2013r. w przedmiocie skierowania skazanego D. K. do odbywania kary w zakładzie karnym typu zamkniętego. W uzasadnieniu decyzji Dyrektor wskazał, że decyzja komisji penitencjarnej zapadła z naruszeniem art. 89 § 4 k.k.w., albowiem w uzasadnieniu tej decyzji nie wykazano na czym miałyby polegać zagrożenie dla porządku i bezpieczeństwa zakładu karnego zwłaszcza w sytuacji, gdy w sposób oczywisty przeczą temu wyniki przeprowadzonego testu na obecność narkotyków, skazany prezentował poprawną postawę i nie odnotowano żadnych zachowań, cech ani właściwości skazanego, które wskazywałyby na zasadność podjęcia decyzji w trybie art. 89 § 4 k.k.w. Powodowi została przywrócona podgrupa R-2/z.

(decyzja (...)- k. 57, k. 118-199, dane z akta osobowych k. 117, zeznania powoda k. 102-103)

Powód D. K. w okresie od 1 lutego 2013r. do dnia 12 czerwca 2013r. zatrudniony był nieodpłatnie na stanowisku pomoc kucharza oraz odpłatnie w okresie od dnia 13 czerwca 2013r. do dnia 2 stycznia 2014r. na stanowisku pomoc kucharza. Powód otrzymał środki pieniężne z tytułu wynagrodzenia za okres czerwiec 2013r. do październik 2013r. w łącznej wysokości 5.931,70 zł oraz z tytułu zasiłku chorobowego za okres od października 2013r. do grudnia 2013r. w łącznej wysokości 3.411,09 zł.

(zaświadczenie – k. 70)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o twierdzenia powoda niezaprzeczone przez pozwanego mając na uwadze treść art. 230 k.p.c., zeznania powoda (k. 102-103) oraz na podstawie wyżej przywołanych dowodów. Zgromadzone w sprawie dokumenty nie budziły wątpliwości Sądu ani stron co do ich wiarygodności.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Powództwo podlegało częściowemu uwzględnieniu.

Powód D. K. domagał się w niniejszej sprawie od pozwanego Skarbu Państwa – Dyrektora Aresztu Śledczego W. – S. zapłaty kwoty 11.200 zł tytułem odszkodowania i kwoty 8.200 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W tym miejscu wskazać należy, że powód tym samym wywodzi swoje roszczenie o odszkodowanie z art. 417 § 1 k.p.c., który stanowi, iż za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Wskazać w tym miejscu należy, iż cytowany przepis art. 417 § 1 k.c. ustanawia odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa za szkodę materialną wyrządzoną czynem niedozwolonym, zdefiniowanym jako "niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej".

Nie ulega wątpliwości, iż w okolicznościach niniejszej sprawy działanie funkcjonariusza Służby Więziennej było niezgodne z prawem. Wynikało to wprost z decyzji Nr (...) z dnia 26 maja 2014r. Dyrektora Generalnego Służby Więziennej, który uchylił decyzję komisji penitencjarnej Aresztu Śledczego w W. – S. z dnia 25 października 2013r. w przedmiocie skierowania skazanego D. K. do odbywania kary w zakładzie karnym typu zamkniętego. Wskazując, że decyzja komisji penitencjarnej zapadła z naruszeniem art. 89 § 4 k.k.w

Nie budzi wątpliwości fakt, że pomiędzy powyższym zawinionym zachowaniem funkcjonariusza, a powstałą szkodą istnieje związek przyczynowy niezbędny dla przypisania stronie pozwanej odpowiedzialności za szkodę poniesioną przez powoda. Jeżeli pozbawiony wolności poniesienie szkodę spowodowaną przez funkcjonariusza, pomiędzy nim, a Skarbem Państwa powstaje stosunek cywilnoprawny rodzący obowiązek odszkodowania na jego rzecz (por. wyrok SA w P.z dnia 11 maja 2006 r. I ACa 327/05).

W świetle ww. przepisów art. 90 i 91 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 1997 r., Nr 90, poz. 557 ze zm.) na skutek decyzji z dnia 25 października 2013r., która zapadła z naruszeniem przepisów art. 89 § 4 k.k.w. powód został pozbawiony przywilejów jakie przysługiwały mu w przypadku odbywania kary w zakładzie karnym typu półotwartego.

Zasada odpowiedzialności Skarbu Państwa, wynikająca z art. 417 k.c., nie wymaga wykazywania winy funkcjonariusza, a jedynie wykazania, że jego działanie było niezgodne z prawem (por. postanowienie SN z dnia 12 listopada 1971 r. I CR 24/71).

Wobec ustalenia, iż na pozwanym spoczywa obowiązek naprawienia szkody za pogorszenie warunków powoda wskutek wydanej decyzji w dalszej kolejności należało ustalić zatem wysokość należnego powodowi odszkodowania. Przepis art. 417 k.c. nie zawiera w tej kwestii żadnej regulacji, a tym samym znajdują zastosowanie ogólne reguły dotyczące kompensaty szkody w mieniu (majątkowej) i na osobie (majątkowej i niemajątkowej) oraz koncepcji związku przyczynowego - w szczególności ujęte przepisie art. 361 k.c. (por. wyrok TK z dnia 4 grudnia 2001 r., SK 18/00, OTK 2001, nr 8, poz. 256; wyrok TK z dnia 23 września 2003 r., K 20/02, OTK-A 2003, nr 7, poz. 76). Przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej na podstawie art. 417 k.c. jest więc szkoda w rozumieniu art. 361 k.c.

Zgodnie zaś z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (§2 cytowanego przepisu).

Z ratio legis powyższego przepisu wynika zatem, że naprawienie szkody na zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku. Sposób naprawienia szkody określony został w art. 363 k.c. zgodnie z którym naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że powód D. K. wskazywał, iż w następstwie zamiany zakładu karnego typu półotwartego na zakład karny typu zamkniętego stracił pracę, a tym samym poniósł szkodę w wysokości 11.200 zł.

Powód nie wykazał jednak w żaden sposób wysokości poniesionej szkody. Powód w okresie od 1 lutego 2013r. do dnia 12 czerwca 2013r. zatrudniony był nieodpłatnie na stanowisku pomoc kucharza oraz odpłatnie w okresie od dnia 13 czerwca 2013r. do dnia 2 stycznia 2014r. na stanowisku pomoc kucharza i otrzymał środki pieniężne z tytułu wynagrodzenia za okres czerwiec 2013r. do październik 2013r. w łącznej wysokości 5.931,70 zł oraz z tytułu zasiłku chorobowego za okres od października 2013r. do grudnia 2013r. w łącznej wysokości 3.411,09 zł. Dochodzona przez powoda kwota w wysokości 11.200 zł nie znajduje żadnego uzasadnienia w powyższych danych. Na uwagę wskazuje fakt, że do stycznia 2014r. powód otrzymywał pieniądze, dlatego też powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu.

Powód domagał się również zasądzenia zadośćuczynienia, które wynikało z jego poczucia niesprawiedliwości, że nie słusznie odebrano mu te przywileje. Jak wskazywał czuł się źle psychicznie, został pozbawiony otwartej celi, spacerów, korzystania z telefonów przez cały dzień, został pozbawiony możliwości przepustki, zmniejszono mu ilość widzeń.

Zgodnie z art. 24 § 1 k.c., ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Wskazać w tym miejscu należy, iż przesłankami udzielenia ochrony dóbr osobistych przewidzianej w art. 24 k.c., są:

- 1) istnienie dobra osobistego,
- 2) zagrożenie lub naruszenie tego dobra,
- 3) bezprawność zagrożenia lub naruszenia.

Wszystkie powyższe przesłanki muszą zaistnieć łącznie, przy czym pierwsze dwie przesłanki udowodnić musi powód dochodzący ochrony, natomiast na pozwanym spoczywać będzie ciężar udowodnienia, że naruszenie nie było bezprawne.

Powód musi wykazać, iż doszło do zagrożenia lub naruszenia istniejącego dobra osobistego. Dobra osobiste wymienia przykładowo przepis art. 23 k.c., stanowiąc iż należą do nich w szczególności: zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska. Nie jest to zamknięta lista dóbr osobistych, zaś orzecznictwo sądów ustaliło istnienie również innych dóbr osobistych.

Przepisy art. 23 k.c. i art. 24 k.c. stanowią ogólne podstawy cywilnoprawnej ochrony dóbr osobistych, wskazując jednocześnie środki ochrony niemajątkowej oraz majątkowej tych dóbr. W zakresie instrumentów o charakterze majątkowym przepis art. 24 § 1 k.c. stanowi w ostatnim zdaniu, że zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny można żądać "na zasadach przewidzianych w kodeksie".

Jednym z takich przepisów do których odsyła art. 24 § 1 k.c. jest przepis art. 448 k.c. który stanowi, iż w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny (...).

Wskazać w tym miejscu należy, iż pokrzywdzony żądający na podstawie art. 448 k.c. kompensaty krzywdy nie musi dowodzić bezprawności naruszenia dobra osobistego. Wobec brzmienia art. 24 § 1 k.c. to ewentualnie adresat roszczeń musiałby dowieść braku bezprawności naruszeń (por. wyrok SN z 28 lutego 2007 r., V CSK 431/06, OSNC 2008, nr 1, poz. 13).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, iż powód domagający się w niniejszej sprawie ochrony prawnej dla swoich dóbr osobistych powoływał się na ujemne przeżycie psychiczne, pouczenie niesprawiedliwości i bezsilności. Jednocześnie wskazał, że został pozbawiony możliwości korzystania z celi otwartej, spacerów, możliwości wykonywania pracy, został pozbawiony przepustki, skrócono mu ilość widzeń.

Zgodnie z art. 91 k.k.w. w zakładzie karnym typu półotwartego:

- 1) cele mieszkalne skazanych pozostają otwarte w porze dziennej, natomiast w porze nocnej mogą być zamknięte,
- 2) skazani mogą być zatrudniani poza terenem zakładu karnego w systemie zmniejszonego konwojowania lub bez konwojenta, w tym również na pojedynczych stanowiskach pracy,
- 3) skazanym można zezwalać na uczestniczenie w nauczaniu, szkoleniu oraz w zajęciach terapeutycznych organizowanych poza terenem zakładu karnego,
- 4) skazani mogą brać udział w organizowanych przez administrację poza terenem zakładu karnego grupowych zajęciach kulturalno-oświatowych lub sportowych,
- 5) skazani mogą poruszać się po terenie zakładu karnego w czasie i miejscach ustalonych w porządku wewnętrznym,
- 6) skazani mogą korzystać z własnej odzieży, bielizny i obuwia,
- 7) skazanym można udzielać przepustek z zakładu karnego, nie częściej niż raz na dwa miesiące, łącznie na okres nie przekraczający 14 dni w roku,
- 8) skazani mogą korzystać z trzech widzeń w miesiącu, które za zgodą dyrektora zakładu karnego mogą być połączone,
- 9) widzenia skazanych podlegają nadzorowi administracji zakładu karnego; rozmowy skazanych w trakcie widzeń mogą podlegać kontroli administracji zakładu karnego,
- 10) korespondencja skazanych może podlegać cenzurze administracji zakładu karnego,
- 11) rozmowy telefoniczne skazanych mogą podlegać kontroli administracji zakładu karnego.

Zgodnie bowiem z treści art. 90 k.k.w. w zakładzie karnym typu zamkniętego:

- 1) cele mieszkalne skazanych mogą być otwarte w porze dziennej przez określony czas, jeżeli względy bezpieczeństwa nie stoją temu na przeszkodzie,
- 2) skazani mogą być zatrudniani poza terenem zakładu karnego w pełnym systemie konwojowania,
- 3) zajęcia kulturalno-oświatowe i sportowe oraz nauczanie organizuje się w obrębie zakładu karnego,
- 4) ruch skazanych po terenie zakładu karnego odbywa się w sposób zorganizowany i pod dozorem,

- 5) skazani mogą korzystać z własnej bielizny i obuwia, a za zezwoleniem dyrektora zakładu karnego - także z odzieży,
- 6) skazani mogą korzystać z dwóch widzeń w miesiącu, a za zgodą dyrektora zakładu karnego wykorzystać je jednorazowo,
- 7) widzenia skazanych podlegają nadzorowi administracji zakładu karnego; rozmowy skazanych w trakcie widzeń podlegają kontroli administracji zakładu karnego,
- 8) korespondencja skazanych podlega cenzurze administracji zakładu karnego, chyba że ustawa stanowi inaczej,
- 9) rozmowy telefoniczne skazanych podlegają kontroli administracji zakładu karnego.

Przeniesienie powoda bez podstawy prawnej z zakładu typu półotwartego do zakładu typu zamkniętego, ograniczenie powoda w możliwości poruszania się po zakładzie karnym, zmniejszenie liczby przepustek i pozostałe ograniczenia wynikające wprost z art. 90 k.k.w. stanowiło naruszenie jego godności i prawa do prywatności.

W okolicznościach niniejszej sprawy jako bezprawne uznać należy zachowanie pozwanego (Skarbu Państwa – Dyrektora AŚ W. – S.), który bez istniejących ku temu przesłanek z naruszeniem art. 89 § 4 k.k.w. pozbawił powoda przywilejów jakie przysługiwały mu w przypadku odbywania kary w zakładzie karnym typu półotwartego, przenosząc go do zakładu karnego typu zamkniętego.

Mając na uwadze powyższe ustalenia i rozważania, stwierdzić należy, że pozwany dopuścił się bezprawnego naruszenia dóbr osobistych powoda (jego godności i prawa do prywatności) wskutek przeniesienia go w okresie od dnia 25 października 2013r. do dnia 26 maja 2014r. z zakładu półotwartego do zamkniętego. Powód zaś doznał krzywdy z tego tytułu. Z tych przyczyn na podstawie art. 24 § 1 k.c. i art. 448 k.c. w punkcie pierwszym wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Powód żądał zasądzenia kwoty 8.200 zł na jego rzecz właśnie tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych. Wysokość zadośćuczynienia zależała od oceny Sądu. Powód nie wykazał, aby przyznanie mu zadośćuczynienia były uzasadnione w wysokości wyższej niż 3.000 zł. W ogóle nie uzasadnił wysokości żadanego zadośćuczynienia. Z jego zeznań wynika, że rozmiar krzywdy doznanej wskutek umieszczenia go w zakładzie typu zamkniętego nie był znaczny. W szczególności doznana przez niego krzywda nie miała znacznego wpływu na stan jego zdrowia psychicznego ani fizycznego. Co prawda powód zaskarżył decyzję komisji penitencjarnej do Sądu Penitencjarnego, ale nie została ona uwzględniona. Miał poczucie bezsilności, że niesłusznie go potraktowano. Następnie powód złożył odwołanie do RPO, jak również do Centralnego Zarządu Okręgowego i Okręgowego Inspektoratu. Dopiero decyzją Nr (...) z dnia 26 maja 2014r. Dyrektor Generalny Służby Więziennej uchylił decyzję komisji penitencjarnej Aresztu Śledczego w W. – S. z dnia 25 października 2013r.

Przy określaniu wysokości zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych powoda należało mieć na uwadze jego stan majątkowy i osobisty. Zasądzona na jego rzecz tytułem zadośćuczynienia kwota będzie stanowiła realne przysporzenie, istotne z punktu widzenia jego sytuacji majątkowej. W ocenie Sądu wyższa kwota tytułem zadośćuczynienia nie byłaby zasadna, ponieważ powód był wielokrotnie skazywany za popełnianie przestępstw i od 2005r. z przerwami przebywał w AŚ W. – S.. Dopuszczając się kolejnego czynu zabronionego, powód liczył się z umieszczeniem w jednostce penitencjarnej, w tym w AŚ W. – S., w której to jednostce wielokrotnie wcześniej przebywał. Z tych względów kwota zadośćuczynienia musiała zostać ograniczona do stwierdzonego wyżej bezprawnego naruszenia dóbr osobistych powoda. Powództwo w części ponad kwotę 3.000 zł nie zasługiwało na uwzględnienie i jako takie podlegało oddaleniu, wobec czego Sąd orzekł jak w punkcie drugim wyroku.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. i art. 455 k.c. Zgodnie z art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Powód nie wykazał, by przed wniesieniem pozwu wzywał pozwanego do zapłaty dochodzonej kwoty. W konsekwencji Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 21 października 2015r., a zatem od dnia następnego po dniu doręczenia odpisu pozwu pozwanego, w pozostałym zakresie oddalając żądanie.

Mimo jedynie częściowego uwzględnienia powództwa, co do kosztów postępowania Sąd uznał, że z uwagi na sytuację życiową i majątkową powoda wskazaną w oświadczeniu o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek pozwalający na podstawie art. 102 k. p. c. odstąpić od obciążania powoda tymi kosztami, o czym Sąd orzekł, jak w punkcie trzecim sentencji wyroku.

SSR Aleksandra Błażejewska

## ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć powodowi z pouczeniem o apelacji na **adres z k. 102.**

SSR Aleksandra Błażejewska